

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 904: Lìa Mọi Chương Ngại, Tĩnh Đức Viên Mãn, Gọi Là Báo Thân Tự Thọ Dụng

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 077)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Lìa mọi chương ngại, tĩnh đức viên mãn, gọi là Báo thân Tự thọ dụng.】

Chỗ này chúng ta phải lưu ý, lìa mọi chương ngại, quý vị không lìa chương ngại thì không được, tuy có tánh đức mà không có tu đức thì tánh đức không hiển lộ ra được, không khởi tác dụng, nên nhất định phải tu. Tu điều gì? Chỉ là lìa chương ngại mà thôi. Chương ngại là gì? Là vọng tưởng, phân biệt, chấp trước, đây là cội nguồn của tất cả mọi nghiệp chương. Không chỉ trong Tông môn (Thiền tông) giảng là phải tu từ căn bản, Giáo hạ (các tông phái dựa vào giáo lý) cũng không ngoại lệ, pháp môn niệm Phật cũng không ngoại lệ: phải lìa mọi phân biệt, chấp trước. Loại ý niệm này vừa dấy khởi lên, liền lập tức giác ngộ: Bệnh cũ của ta sao lại tái phát rồi? Vọng tưởng, phân biệt, chấp trước vừa nổi lên, tự mình phải lập tức giác ngộ: bệnh cũ lại tái phát rồi. Cổ đức thường nói: “Không sợ niệm khởi, chỉ sợ giác chậm”. Trong từng niệm đều phải giác, không giác thì liền mê, bệnh cũ liền tái phát, nên từng niệm đều phải giác. Giác rồi thì phải làm sao? Niệm Phật là tốt nhất. Lợi ích của việc niệm Phật, phía trước đã nói quá nhiều rồi, niệm Phật thì làm Phật, tất cả các pháp đều từ tâm tưởng mà sinh ra, tưởng Phật thì cảnh giới Phật hiện tiền, đây là quả báo cứu cánh nhất, viên mãn nhất; niệm Bồ Tát thì pháp giới Bồ Tát hiện tiền. Mười pháp giới từ đâu mà có? Đều từ ý niệm mà ra cả. Cho nên tuyệt đối không được niệm tham, sân, si; cảnh giới do niệm tham, sân, si hiện ra chính là ba đường ác. Không thể niệm tình thân; e rằng người mới học Phật nghe nói điều này sẽ nghĩ: “Người học Phật đều vô tình, vậy Phật pháp này còn học làm gì nữa?”. Họ không biết rằng người nặng tình thân thì không thể thoát khỏi dục giới, quý vị không có cách nào thoát khỏi lục đạo luân hồi. [Vậy đối với quyến thuộc] tình

thân chúng ta có cần quan tâm không? Cần chứ! Trên mặt sự tướng thì phải tận tâm tận lực đi chăm sóc, nhưng trong tâm thì không được dính mắc, phải dùng tâm thanh tịnh. Nói cách khác, quý vị có hiểu Phật Pháp thì quý vị mới khâm phục sự cao minh của Phật. Chúng ta phải dùng chân tâm để đối đãi với người thân, chân tâm chính là tâm thanh tịnh, không thể dùng vọng tâm để đối xử với người thân. Vọng tâm là gì? Vọng tâm là tâm phân biệt, là tâm ô nhiễm, là tình chấp. Tình chấp là mê hoặc, lý tánh là trí huệ. Trong chân tâm không có mê hoặc, Phật dùng chân tâm để đối đãi với mọi người, đối với tất cả chúng sinh đều dùng tâm thanh tịnh, tâm bình đẳng, tâm chân thành. Chúng ta dùng tâm này để đối đãi với chư Phật Bồ Tát, dùng tâm này để đối đãi với gia đình quyến thuộc, dùng tâm này để đối đãi với tất cả chúng sinh, như vậy là đúng rồi, như vậy là không mê nữa. Quý vị mới có thể thoát khỏi lục đạo luân hồi, quý vị mới có thể liễu sinh thoát tử ngay trong đời này, mới có thể lìa chướng ngại, mới có thể tịnh đức viên mãn. Đây chính là Báo thân Tự thọ dụng.

Chúng ta sẽ hỏi: “Phật có Báo thân Tự thọ dụng, chúng ta có thể chứng đắc được không?”. Có thể chứng đắc được. Quý vị chỉ cần y theo nguyên lý nguyên tắc của Phật mà làm, thì quý vị sẽ đạt được. Báo thân là thân trí huệ. Trước khi chúng ta học Phật, chúng ta không có trí huệ. “Thế trí biện thông” không phải là trí huệ, vì sao vậy? Câu “A-nậu-đa-la tam-miệu tam-bồ-đề” mà Phật Pháp nói đến là âm dịch từ tiếng Phạn, ý nghĩa của nó là Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác. Hàng Tiểu thừa A-la-hán, Bích-chi Phật đã chánh giác rồi, vậy người thế gian chúng ta có giác ngộ không? Không thể nói là không có. Hiện nay trên thế gian này, các nhà khoa học, triết học, nhà tôn giáo đều rất có trí huệ, không thể nói họ không giác, nhưng tiêu chuẩn của Phật Pháp là chữ “Chánh” (chân chánh), họ tuy giác nhưng họ không chánh. Tiêu chuẩn của chữ “Chánh” là gì? Đoạn dứt tình thức rồi thì mới là chánh. Họ vẫn còn tình thức, nên tuy giác mà không chánh, đây gọi là thế trí biện thông. Các ngài A-la-hán, Bích-chi Phật đã đoạn dứt kiến tư phiền não, nên cái giác của các Ngài mới được gọi là “Chánh giác”. Bồ Tát, vị Bồ Tát này là chỉ Pháp thân Đại sĩ, phá một phẩm vô minh, chứng một phần pháp thân, gọi là “Chánh đẳng Chánh giác”. Trong Pháp Tướng Tông nói, các Ngài cùng với chư Phật Như Lai là “đồng sanh tánh”, còn phàm phu chúng ta và chư Phật Như Lai là “dị sanh tánh”, do dụng tâm của chúng ta và chư Phật là khác nhau. Phá một phẩm vô minh là dùng chân tâm, chư Phật Bồ Tát dùng chân tâm, các vị Bồ Tát ấy cũng dùng chân tâm, chân tâm ấy thuộc về cùng một phía với chân tâm, gọi là đồng sanh. Chưa phá vô minh,

chưa kiến bốn tánh, cái dùng là thức tâm, là tám thức năm mươi một tâm sở; tám thức năm mươi một tâm sở gọi là dị sanh tánh, không phải là đồng sanh tánh. Từ đây có thể biết, Bồ Tát Viên Giác Sơ Trụ trong Tướng Tông gọi là chuyển thức thành trí, chuyển tám thức thành bốn trí, đó chính là đồng sanh tánh, dùng chân tâm. Từ đó có thể thấy, tiêu chuẩn của Phật là chính xác, hợp lý, hợp tình hợp lý. Chúng ta phải hạ thủ công phu ở chỗ này, phải hiểu được tầm quan trọng của việc lìa chướng ngại, không lìa không được. Câu “Tín tâm bất nghịch” (lòng tin không trái nghịch) mà chúng ta đọc ở đoạn trước, ý nghĩa của tín tâm bất nghịch chính là không làm như vậy thì không được, không làm như thế là không xong. Thật sự chịu làm như vậy, quý vị liền đạt được Báo thân Tự thọ dụng; Báo thân tự thọ dụng nói một cách đơn giản là cuộc sống của quý vị tràn đầy trí huệ. Phàm phu sống qua ngày chứa đầy phiền não, khổ không thể tả. Quý vị có thể học được nguyên lý nguyên tắc này của Kinh Kim Cang, thì sinh hoạt của quý vị, cuộc sống của quý vị sẽ tràn đầy trí huệ, như vậy sao lại không an lạc chứ! Quý vị sẽ được sự tự thọ dụng, cái thân hiện tiền này liền biến thành Báo thân, là thân trí huệ.